

РЕШЕНИЕ

№ 20073

гр. София, 05.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р.Г.Б.

при участието на секретаря К.М.ИН.
като разгледа докладваното от Р.Г.Б. Гражданско дело № 20211110152404 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от ЗАД „А.Б“ срещу ЗАД „ДаллБог: Живот и Здраве“ АД, с която са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване осъдителни искове с правно основание чл. 411 КЗ и чл. 86 ЗЗД.

Ищецът ЗАД „А.Б“ извежда субективните си права при твърдения, че между него и собственикът на л.а. м. “М” съществувало застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка “Каско”, с предмет л.а. м. “М”, с рег. № *****, скл. под формата на застрахователна полица № 1*****, с период на застрахователно покритие 15.05.2019г.- 14.05.2020г. Същият сочи, че в срока на застрахователно покритие, на 15.05.2019г., е настъпило застрахователно събитие- пътнотранспортно произшествие (ПТП), което представлявало покрит застрахователен риск, между л.а. м. „М“, с рег. № ***** и л.а. м. „М“, с рег. № *****. За настъпилото ПТП бил съставен Протокол за ПТП № ***** от 15.05.2019г. Според ищеца произшествието настъпило в резултат на виновното и противоправно поведение на водача на л.а. м. “М”, който нарушил правилото за движение по пътищата, регламентиращо задължението на водачите на МПС при извършване на маневри. Застрахованият по застраховка “Каско” уведомил ищеца за настъпилото ПТП, пред когото била образувана щета № *****, по която било определено обезщетение в размер на 6651,86 лева и били направени ликвидационни разноски в размер на 15 лева. В исковата молба са релевирани твърдения, че гражданската отговорност на водача на л.а. м. „М“ била застрахована при ответника и била предмет на задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите”.

В исковата молба са развити съображения, че след изплащане на обезщетението, е

встъпил в правата на застрахования- увреден от непозволеното увреждане, срещу причинителя на вредите, като в случая гражданската отговорност на причинителя на вредата била застрахована от ответника, поради което бил встъпил в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка „ГО“ на причинителя на вредите, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне.

Ищецът предявил претенцията си пред застрахователя на гражданската отговорност на водача на л.а. м. “М”. В срока, регламентиран в разпоредбата на чл. 412, ал. 3 КЗ, ответникът платил сумата 3340,93 лева, като неплатена останала сумата 3325,93 лева.

На следващо място, в исковата молба са наведени твърдения, че след изтичане на срока, посочен в хипотезата на чл. 412, ал. 3 КЗ, ответникът изпаднал в забава, от което ищецът претърпял вреди в размер на законната лихва.

При изложените фактически твърдения, ищецът моли съда да постанови решение, с което ответникът да бъде осъден да плати сумата 3325,93 лева, представляваща застрахователно обезщетение, платено по застраховка „Каско“- застрахователна полица № 1*****, с период на застрахователно покритие 15.05.2019г.- 14.05.2020г., обезщетение за застрахователно събитие, настъпило на 15.05.2019г., за което е образувана щета № ***** и сумата 647,63 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 04.10.2019г.- 07.09.2021г. Претендира присъждането на законна лихва и разноски.

В срока и реда по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника ЗАД „ДБЖЗ“ АД, в който се изразява становище за неоснователност на предявените искове. Ответникът релевира доводи, с които оспорва механизма на ПТП, причинната връзка между механизма на ПТП и вредите, противоправността на поведението на водача, чиято гражданска отговорност е застраховал. Същият оспорва предявеният иск по размер и поддържа, че платеното обезщетение надвишава действителната стойност на вредите и платената сума в размер на 3340,93 лева възстановил действителната стойност на вредите.

В отговора се релевира възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на л.а. м. “М”, който с поведението си нарушил правилата за движение по пътищата, регламентиран с разпоредбите на чл. 86 и чл. 85 ППЗДвП, и чл. 20 ЗДвП, като не се движил възможно най- вдясно на пътното платно, не съобразил ширината на платното за движение, както и необходимото странично разстояние между автомобилите, не съобразил пътните условия и не контролирал с нужната грижа и внимание управлението от него автомобил, и управлявал същия с несъобразена скорост.

В обобщение, ответникът счита предявените искове за неоснователни и моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

На 10.05.2019г. между ищеца и собственика на л.а. м. “М” е сключен договор за

застраховка “Каско”, скл. под формата на застрахователна полица № *****, с предмет л.а. м. “М”, с рег. № *****, с период на застрахователно покритие 15.05.2019г.- 14.05.2020г.

В срока на застрахователно покритие, на 15.05.2019г., в общ. Т, на път Втори клас № 53, е настъпило пътно- транспортно произшествие (ПТП) между л.а. м. „М“, с рег. № ***** и л.а. м. „М“, с рег. № *****. От удостоверяванията на длъжностното лице в протокола се установява, че произшествието е настъпило при разминаване на л.а. м. “М” с насрещно движещия се л.а. м. “М”, който не осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите.

За посоченото деяние е съставен Акт за установяване на административно нарушение, въз основа на който е образувано административнонаказателно производство, приключило с издаването на Наказателно постановление № ***** от 21.05.2019г. на ОДМВР- Я, РУ Т, видно от който на П. И. Ч. е наложено административно наказание за това, че на 15.05.2019г.в общ. Т, път Втори клас № 53, управлявайки л.а.м. “М”, при разминавайки се с насрещно движещия се л.а. м. “М” не осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите, с което нарушил разпоредбата на чл. 44 ЗДвП.

В изпълнение на произтичащото от договора задължение, застрахованият е уведомил ищеца за настъпило застрахователно събитие, за което била образувана щета № ****/ 19/ 747/ 501105, по която е определено обезщетение в размер на 6651,86 лева, което е платено на 19.08.2019 г. (платежно нареждане от 07.08.2019г.).

С покана, изх. № 210- 03- 8314/ 23.08.2019г. ищецът е предявил претенцията си пред застрахователя на гражданската отговорност на водача на л.а. м. “М”. В отговор на посочената покана ответникът платил сумата 3340,93 лева.

Относно механизма на ПТП пред първоинстанционния съд са събрани гласни доказателствени средства- свидетелски показания и е назначена съдебно- автотехническа експертиза (САТЕ).

От показанията на св. П. И. Ч. се установява, че на 15.05.2019г. същият е управлявал л.а. м. „М“, с рег. № *****, по пътя към град Я. След Асфалтова база Калчево настъпило произшествие с управлявания от него автомобил, като свидетелят не си спомня при какви обстоятелства и в коя лента на пътното платно настъпило същото. Свидетелят сочи, че по пътя нямало други автомобили, пътят не бил ремонтиран, а пътна маркировка липсвала. Същият предполага, че ударът настъпил в неговото платно за движение, основавайки предположението си на следите от автомобилна течност.

От показанията на св. Т. Ж Я. се установява, че на 15.05.2019г. същият управлявал л.а. м. „М“, с рег. № *****, по междуградски път между гр. Я и с. Калчево, когато движещият се в лентата за насрещно движение л.а. м. “М” се врязал в управлявания от него автомобил. Свидетелят разяснява, че освен двата автомобила, по платното нямало други участници в движението.

Съдът счита, че на показанията на св. Я. следва да бъде дадена вяра. Същите са

последователни, логични, отнасящи се до основни факти от предмета на доказване, кореспондиращи по между си и с данните, съдържащи се в Протокола за ПТП и заключението на САТЕ. Показанията на св. Ч. не съдържат релевантни към предмета на доказване факти. Свидетелят не си спомня произшествието, а показанията му относно мястото на настъпване на удара почиват на предположения, а не на непосредствени наблюдения.

Съгласно заключението на САТЕ, щетите по л.а. м. „М“ се намират в причинна връзка с механизма на ПТП. Вещото лице сочи, че средната пазарна стойност на вредите е в размер на 6 651, 86 лева, а размера на ликвидационните разноси (15 лева) са в рамките на обичайните разходи за оценка и ликвидация на щети. Настъпилият сблъсък между двата автомобила е бил предотвратим, ако водачът на л.а. „М“, с рег. № ***** не беше навлязъл в насрещната пътна лента, когато по нея се е движил л.а. „М Паджеро“, с рег. № *****.

Съдът счита, че заключението на вещото лице следва да бъде кредитирано като обективно, безпристрастно и даващо в пълнота отговор на поставената задача.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема следното от правна страна:

По иска с правно основание чл. 411 КЗ:

Процесуалноправно суброгацията в правата на увреденото лице се осъществява посредством регресния иск по чл. 411 КЗ, като в случая, правният интерес на застрахователя от воденето на иск несъмнено произтича от обстоятелството, че към датата на исковата молба все още не е било получено плащане от страна на застрахователя на причинителя на вредата. Релевантните към предмета на спора въпроси са наличието на валиден договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на лицето, с което ответникът се намира в застрахователно правоотношение, е настъпило събитие, за което застрахователят носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение застрахователят е изплатил на застрахования застрахователното обезщетение в размер на действителните вреди.

По отношение на иска с правно основание по чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже наличието на главен изискуем дълг и изпадането на ответника в забава, съответно отправена от ищеца покана за заплащане на главницата, получена от ответника при условията на чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

Безспорни и ненуждаещи се от доказване в отношенията между страните са обстоятелствата, че ищецът е заплатил процесната сума на увреденото лице, че към момента на настъпване на ПТП ответникът е застраховал гражданската отговорност на водача на л.а. м. „М“, с рег. № *****, както и че ответникът е заплатил на ищеца сумата от 3340, 93 лева по процесната щета.

От събраните по делото доказателства се установява, че между ищеца и собственика на л.а. м. „М“, с рег. № *****, е възникнало застрахователно правоотношение, въз основа на

договор за застраховка “Каско”, кл. под формата на застрахователна полица № 1*****, с предмет л.а. м. “М”, с рег. № *****, с период на застрахователно покритие 15.05.2019г.- 14.05.2020г.

Между страните не е спорно и, че в срока на застрахователно покритие на договора за застраховка “Каско”, на 15.05.2019г., е възникнало застрахователно събитие- ПТП, което представлява покрит застрахователен риск.

Първият спорен въпрос е какъв е механизма на деянието. Механизмът на ПТП се установява от събраните писмени доказателства- Протокол за ПТП и уведомление за щета, както и посредством събраните гласни доказателствени средства- свидетелски показания и заключението на САТЕ. От същите се установява и при какви обстоятелства е била причинена увредата на л.а. м. “М”, а именно, че водачът на л.а. м. ”М” не е осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите. Изложеното обуславя извода, че водачът на л.а. м. „М” не е спазил правилото за движение по пътищата, регламентирано в разпоредбата на чл. 44 ЗДвП, вменяваща задължение на водачите на МПС, при разминаване водачите на насрещно движещите се пътни превозни средства, да осигуряват достатъчно странично разстояние между пътните превозни средства.

Протоколът за ПТП, съставен от длъжностно лице в кръга на служебните му задължения съставлява официален документ по смисъла на чл. 179 ГПК. Официалният свидетелстващ документ има материална доказателствена сила и установява, че фактите са се осъществили така, както е отразено в този документ. Тъй като механизмът на ПТП не е възприет непосредствено от длъжностното лице, същият има материална доказателствена сила досежно отразените в него обстоятелства- местоположение на МПС, настъпилите увреждания по МПС, за които следва да се приеме, че са се осъществили така, както е отразено в протокола. Конкретиката на случая сочи, че удостоверяванията в протокола корелират и с тези на САТЕ, чието заключение настоящият съдебен състав кредитира. На следващо място, удостоверяванията в протокола кореспондират и с показанията на св. Я., на които съдът дава вяра. Следва да се посочи и, че протоколът е подписан от водача на л.а. м. “М”- св. П. Ч.. Ако протоколът за ПТП е подписан от участниците в ПТП, същият се ползва с материална доказателствена сила за неизгодните факти, чието настъпване е удостоверено с подписа на страните. В т.см. са решения № 85/ 28.05.2009г. на ВКС по т.д. № 768/ 2008г., II т.о., ТК, решение № 29/ 07.05.2008г. на ВКС по т.д. № 535/ 2008г., II т.о., ТК, решение № 24/ 10.03.2011г. на ВКС по т.д. № 444/ 2010г., I т.о., ТК, решение № 15 от 25.07.2014г. на ВКС по т.д. № 1506/ 2013г., I т.о., ТК, решение № 71 от 16.08.2017г. на ВКС по гр. д. № 60343/ 2016г., II г.о., ГК. В настоящия случай протоколът за ПТП е подписан от водача на л.а. м. ”М” без възражения, поради което се ползва с материална доказателствена сила относно отразените обстоятелства, при които е настъпило процесното ПТП, и обстоятелството, че водачът на л.а. м. „М” не е спазил правилото за движение по пътищата, вменяващо задължение на водачите на МПС, при разминаване водачите на насрещно движещите се пътни превозни средства, да осигуряват достатъчно странично разстояние между пътните превозни средства.

В допълнение на изложеното, по делото не е спорно, че ответникът е платил сумата 3340, 93 лева, което обстоятелство следва да се тълкува като извънсъдебно признание на неизгодните факти, свързани с механизма на ПТП.

В светлината на изложеното следва да се приеме, че произшествието е настъпило при разминаване на л.а. м. "М" с насрещно движещия се л.а. м. "М", който не осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите, с което водачът на л.а. м. "М" нарушил правилото за движение по пътищата, регламентирано в разпоредбата на чл. 44 ЗДвП. Посоченото нарушение се намира в пряка причинна връзка с настъпилото ПТП, в случай, че водачът на л.а.м. "М" беше осигурил достатъчно странично разстояние между автомобилите, до произшествие нямаше да се стигне.

Съществуването на причинна връзка между механизма на ПТП и настъпилите вреди се установява от заключението на ПТП.

Във връзка с наведеното от ответника възражението за съпричиняване на вредоносния резултат, следва да се посочи следното:

За да е налице съпричиняване пострадалият следва обективно да е допринесъл за вредоносния резултат, създавайки условия или улеснявайки с поведението си неговото настъпване. Съпричиняването на вредата изисква наличието на пряка причинна връзка между поведението на увредения и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увредения по смисъла на чл. 51, ал. 2 ЗЗД- обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но поведението му трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

От събраните по делото доказателства не е установено, че водачът на л.а. м. "М" с поведението си е допринесъл по някакъв начин за настъпването на вредоносния резултат, поради което не са налице предпоставките за приложението на разпоредбата на чл. 51, ал. 2 ЗЗД. Ответникът, чиято е доказателствената тежест за установяване на действия или бездействия, с които увреденият е допринесъл за вредоносния резултат и които да са в причинна връзка с него, не е ангажирал каквито и да било доказателства, че водачът на л.а. м. "М" е допуснал нарушение на правилата за движение по пътищата, като не се движил възможно най- вдясно на пътното платно, не съобразил ширината на платното за движение, както и необходимото странично разстояние между автомобилите, не съобразил пътните условия и не контролирал с нужната грижа и внимание управлението от него автомобил, и управлявал същия с несъобразена скорост. Ето защо възражението за съпричиняване е неоснователно.

При извод за противоправност на поведението на водача на л.а. м. "М", следва да бъде разгледан въпросът за действителната застрахователна стойност на увреденото имущество.

С разпоредбата на чл. 400, ал. 1 КЗ е дадена дефиниция на понятието действителна застрахователна стойност– стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго от същия вид и качество.

Като относима следва да бъде цитирана постановената по КЗ (отм.) практика по

решение 167 / 11.05.2016г. по т.д. 1869 / 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., с която по поставения материалноправен въпрос е отговорено, че съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) застрахователното обезщетение трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на събитиято. В създадената съдебна практика по решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586/ 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667/ 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069/ 2010 г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 115 от 09.07.2009г. по т.д. № 627/ 2008 г. на ВКС, ТК, II т.о. и др. е прието, че обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Този принципен отговор следва от разпоредбите на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) във връзка с чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.) във връзка с ал. 4, уреждащи, че когато между страните по застрахователния договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал. 2), т.е. по пазарната му стойност.

С решение 141/ 08.10.2015г. по т.д. № 2140/ 2014г. на ВКС, ТК, I т.о., по въпроса за начина на определяне на дължимото обезщетение за имуществени вреди, включително и при пълно погиване на застрахованото имущество, е възприета практиката на ВКС: решение № 37 от 23.04.2009г. по т.д. № 667/ 2008г. на ВКС, ТК, I т.о., решение № 79 от 02.07.2009г. по т.д. № 156/ 2009г. на ВКС ТК, I т.о., решение № 22 от 26.02.2015г. по т.д. № 463/ 2014г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 209 от 30.01.2012г. по т.д. № 1069/ 2010г. на ВКС, ТК, II т.о., решение № 235 от 27.12.2013г. по т.д. № 1586/ 2013г. на ВКС, ТК, II т.о., че застрахователното обезщетение при вреди на имущество е в размер на действително претърпените и доказани по размер вреди до уговорената в застрахователната полица застрахователна сума.

Съгласно чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24 от 8.03.2006 г. обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1– 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно чл. 4 от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т.см. решение № 52 от 8.07.2010г. по т.д. № 652/ 2009 г. на ВКС, ТК, I т.о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/ 2010г., решение № 153/ 22.12.2011г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената с Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението ѝ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че "Методиката по Наредба №

24/08.03.2006 г. на КФН не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства (фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Даденото в този смисъл разрешение важи както за обезщетението по чл. 226 КЗ, така и при иск по чл. 213 КЗ". При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т.см. решение № 79 от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/ 2009г., I т.о: „Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност"; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010 г., I т.о. Обезщетение по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 208 ал. 3 КЗ (отм.) във връзка с чл. 203 ал. 2 КЗ (отм.) във връзка с ал. 4 КЗ (отм.), изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество (ал.2), т.е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в решение № 115 от 9.07.2009г. на ВКС по т.д. № 627/ 2008г., II т.о., ТК и решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т.д. № 1069/ 2010г., II т.о., ТК. Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на повреденото имущество е 6 651, 86 лева, която сума е равна на платеното от ищеца обезщетение, като ищецът е направил ликвидационни разноски в размер на 15 лева. От посочената сума следва да се приспадне сумата 3340,93 лева, следователно дължима остава сумата 3325,93 лева.

Доколкото в случая платеното застрахователно обезщетение не е репарирано и причинителя на вредата е имал валидна застраховка „Гражданска отговорност", налице са предпоставките на чл. 411 КЗ и за ответника е налице пасивна материална легитимация.

В обобщение, в случая са налице всички предпоставки от фактическия състав на регресния иск с правно основание чл. 411 КЗ, което обуславя основателността на предявения иск и неговото уважаване.

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Регресното задължение, което възниква за застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност", е парично, поради което и при допусната забава в неговото изпълнение той дължи на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата.

В закона не е предвиден срок, в който това задължение трябва да бъде изпълнено,

поради което застрахователят по застраховка "Гражданска отговорност" ще изпадне в забава след като бъде поканен от кредитора – чл. 84, ал. 2 ЗЗД.

По делото се установява, че ищцовото дружество е отправило покана до ответника да изпълни възникналото в негова тежест задължение за възстановяване на заплатеното застрахователно обезщетение и направените ликвидационни разходи, която е получена от адресата на 27.08.2019г., видно от представените документи за връчване на куриерска пратка. Следователно ответникът изпада в забава и дължи обезщетение върху тази сума по чл. 86, ал. 1 ЗЗД от деня, следващ изтичане на срок за доброволно изпълнение, от 30 дни от уведомяването съгласно чл. 412, ал. 3 КЗ, което с оглед датата на уведомяването е считано от 27.09.2019г.

Размерът на лихвата за забава, определен по реда на чл. 162 ГПК върху главница 3325,93 лева за периода от 04.10.2019г. до 07.09.2021г. възлиза на 647,63 лева. Изложеното обуславя извод за основателност на предявения акцесорен иск.

По присъждане на направените по делото разноски:

Конкретиката на случая сочи, че в първоинстанционното производство ищецът е направил разноски за държавна такса 183,04 лева, за депозити за възнаграждение на вещо лице в размер на 200 лева и за възнаграждение на свидетел- 30 лева, както и за адвокатско възнаграждение в размер на 609,78 лева,

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 1 ГПК, заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Отговорността на страните за разноски по чл. 78 ГПК е функционално обусловена от изхода на спора. Поради това разпоредбата на чл. 81 ГПК предвижда, че с оглед изхода на спора съдът се произнася и по исканията на страните за разноски във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция. В конкретния случай ищецът е поискал да бъдат присъдени направените разноски до приключване на устните състезания, като ищецът е представил доказателства за извършването им.

Изложеното обуславя извод за основателност на искането на ищеца за присъждане на разноски.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАД „ДБЖЗ“ АД, с ЕИК *****, да заплати на ЗАД „А.Б“, с ЕИК *****, сумата 3325,93 лева, платено по застраховка „Каско“- застрахователна полица № 1*****, с период на застрахователно покритие 15.05.2019г.- 14.05.2020г., обезщетение за

застрахователно събитие, настъпило на 15.05.2019г., за което е образувана застрахователна полица щета № ****/ 19/ 747/ 501105, ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на исковата молба- 08.09.2021г., до окончателното изплащане на сумата, на основание чл. 411 КЗ и сумата 647,63 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 04.10.2019г.- 07.09.2021г., на основание чл. 86 ЗЗД.

ОСЪЖДА „ЗАД „ДБЖЗ“ АД, с ЕИК *****, да заплати на ЗАД „А.Б“, с ЕИК *****, сумата 1022,82 лева, представляваща направени в първоинстанционното производство разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____